

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/265/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201061
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201061.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. R. C., bytom U. XX, F., zastúpeného JUDr. Milanom Cínikom, advokátom so sídlom Tomášikova 4, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-27/2013 zo dňa 04. apríla 2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/148/2013-72 zo dňa 16. októbra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/148/2013-72 zo dňa 16. októbra 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-27/2013 zo dňa 04. apríla 2013, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 4 zo dňa 09. januára 2013, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že bol dňa 20. novembra 2012 v čase o 11,20 h. a následne o 12,25 h. podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov pracovníkmi Odboru sťažností a kontroly výkonu štátnej služby, sekcie kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s pozitívnym výsledkom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že preskúmané rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu boli vydané v medziach zákona a námietky vznesené žalobcom neodôvodňovali ich zrušenie. Krajský súd konštatoval, že žalovaný v rozhodnutí posúdil závažnosť konania žalobcu z hľadiska porušenia jeho služobnej prísahy a povinností, ako aj ujmy na dôležitých záujmoch štátnej služby v prípade jeho ponechania v služobnom pomere, dostatočne sa vysporiadal s námietkami žalobcu, stanoviskom odborov, jeho doterajšími výsledkami ako aj jeho postojom k zistenému dôvodu prepustenia a svoje rozhodnutie dostatočne presvedčivo odôvodnil.

K námietke existencie vady v konaní správnych orgánov, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, spočívajúcej v nepodpísaní preskúmaného personálneho rozkazu č. 4 oprávnenou osobou, súd prvého stupňa uviedol, že v administratívnom spise žalovaného sa nachádza prvopis predmetného personálneho rozkazu - výtlačok č. 8, ktorý je riadne podpísaný ministrom vnútra Slovenskej republiky. Dodal, že nie všetky odpisy rozhodnutia - personálneho rozkazu musia byť opatrené podpisom oprávnenej osoby (ministrom) a to platí aj pre ten odpis, ktorý sa v danom prípade doručoval dotknutej osobe (žalobcovi). S ohľadom na uvedené túto námietku nepokladal za dôvodnú.

Vyslovil, že súhlas príslušného odborového orgánu s prepustením vo všeobecnosti nie je v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. podmienkou platnosti prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Z obsahu vyjadrenia odborového orgánu, založeného v spise nevyplýva, že by tento nesúhlasil s prepustením žalobcu, ale to, že správny orgán pred prijatím rozhodnutia o skončení služobného pomeru žalobcu by mal riadne posúdiť konanie žalobcu z hľadiska naplnenia dôvodov v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., zohľadniť jeho predchádzajúce výsledky, odmeny ako aj disciplinárne previnenia, posúdiť dané konanie z hľadiska závažnosti, nebezpečnosti a následkov a rozhodnutie aj náležite odôvodniť, prečo je takýto postup primeraný, a prečo by bolo ponechanie žalobcu v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Za dôvodnú súd prvého stupňa nepovažoval ani námietku absencie riadneho zistenia skutkového stavu veci. Správny orgán prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, a to výsluchom žalobcom označených osôb - kolegov I., L., S. a pracovníkov hotela (barmana, recepčných). Posúdil aj žalobcom predložený znalecký posudok a primerane sa s ním vysporiadal. Taktiež dal do pozornosti, že žalovaný poukázal na to, že nebolo hodnoverne preukázané žalobcom skonzumované množstvo alkoholu, keď podľa vyjadrenia žalobcu, odkazujúc na zápisnicu o výsluchu zo dňa 06. decembra 2012 mal dňa 19. novembra od 18:30 do 23:00 h. požiť celkovo dve 0,3 l piva a 6 alebo 7 pohárikov 0,04 dcl 40% destilátu - hrušky. Obsluhujúci barman Y. L. uviedol, že žalobca večer dňa 19. novembra do 23:00 h. vypil 2 veľké 10 stupňové piva a dvakrát spišskú hrušku. Ostatné vypočuté osoby (žalobcovi kolegovia a zamestnanci hotela - recepčné), nevedeli uviesť koľko alkoholických nápojov žalobca v ten večer skonzumoval. Krajský súd na základe uvedených dôkazov konštatoval, že výpovede žalobcu ako aj barmana o množstve žalobcom vypitého alkoholu nemôžu byť hodnoverné a to aj s poukazom na záver žalobcom predloženého znaleckého posudku (vychádzajúceho z predpokladu vypitia 8 pohárikov 0,4 dcl 40 % alkoholu v čase 19. novembra do 23:00 h.), podľa ktorého by v čase konania dychovej skúšky, ktorej bol žalobca podrobený nasledujúci deň, hodnota alkoholu u neho bola nulová. Uviedol, že s ohľadom na skutočnosť, že žalobcom reálne skonzumované množstvo alkoholu nebolo v konaní jednoznačne zistené, nemôže byť výsledok predloženého znaleckého posudku považovaný za správny a hodnoverný. Mal za to, že jediným v konaní predloženým relevantným dôkazom o výške alkoholu v dychu žalobcu a o tom, že nastúpil do výkonu štátnej služby po požití alkoholických nápojov, sú výsledky jeho dychové skúšok, ktorým sa podrobil dňa 20. novembra 2012.

Krajský súd dospel k záveru, že o takto zistenom skutkovom stave nie je dôvod pochybovať a žalobca nepredložil žiaden dôkaz o nesprávnosti celého priebehu konania jeho dychovej skúšky a nepredložil dôkazy o svojich tvrdeniach o zaujatosti a nekompetentnosti členov kontrolnej skupiny. Rozdielnosť v uvedení času dychovej skúšky bola podľa písomných stanovísk z 05. decembra 2012 založených v administratívnom spise primerane vysvetlená pracovníkmi vykonávajúcimi predmetnú kontrolu, teda že nedošlo k posunutiu na zimný čas na tlačiarňu analyzátoru dychu, ktorým bolo realizované vyšetrenie žalobcu. Použitý analyzátor dychu mal platné overenie a tento prístroj je priamo určený k meraniu

hodnoty alkoholu. V dvoch po sebe (po 1 hodine) uskutočnených dychových skúškach bola u žalobcu zistená hodnota alkoholu v dychu vo výške 1,00 promile o 11:20 h. a 0,85 promile o 12:25 h. Podľa odborného posúdenia predloženého správnym orgánom v čase nástupu do služby o 9:00 h. mohla byť výška alkoholu u žalobcu 1,23 promile alkoholu. Súčasne dodal, že nie je možné ako na relevantnú príhliadať na skutočnosť, ako žalobcov stav vnímali jeho kolegovia, resp. zamestnanci hotela v čase jeho odchodu z baru.

Rovnako tak uviedol, že na rozhodnutie a jeho náležitosti sa nevzťahuje § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ale § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., z ktorého vyplýva povinnosť správneho orgánu uviesť formálne náležitosti rozhodnutia, ktoré musí obsahovať výrok spolu s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, uvedenie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta, podpis rozhodnutia s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, musí byť opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a rozhodnutie musí byť oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Zároveň rozhodnutie musí obsahovať, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. Ak rozhodnutie správneho orgánu neobsahuje tieto náležitosti je to dôvod na jeho zrušenie pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Súd prvého stupňa vyhodnotil aj vznesenú námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov ako neôdôvodnú, nakoľko mal za to, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti podľa § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., žalovaný náležite odôvodnil svoj postup z hľadiska posúdenia konania žalobcu ako porušenie služobnej prísahy a aj služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom ako aj to, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tom smere, že zodpovednosť príslušníkov Policajného zboru (žalobcu) je širšieho rozsahu a treba ju aj posudzovať prísnejšie. V prípade žalobcu posúdil jeho konanie minister vnútra a vyhodnotil ho ako konanie, ktoré naplnilo všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Podľa názoru súdu prvého stupňa bolo v napadnutom rozhodnutí primerane odôvodnené zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcom, a to jeho konaním, keď nastúpil do výkonu služby pod vplyvom alkoholu, ako aj to, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny a všeobecne záväzných právnych predpisov.

Zároveň uviedol, že ani okolnosť, za ktorej došlo u žalobcu k výkonu služby pod vplyvom alkoholu (účasť na školení) neznižuje jeho pochybenie a zlyhanie, keďže išlo o riadny výkon jeho služobných povinností. Podstatou prepustenia žalobcu zo služobného pomeru v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. nebolo to, že by počas výkonu služby požíval alkohol, ale skutočnosť, že vykonával štátnu službu pod vplyvom alkoholu. Tento stav žalobcu bol dostatočne preukázaný nameranými hodnotami alkoholu v jeho dychu. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol oboznámený s internými predpismi polície ohľadom výkonu služby pod vplyvom alkoholu.

Na to vyslovil, že nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu o tom, že v napadnutom rozhodnutí sa len konštatuje, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ale táto skutočnosť sa nijako nevysvetľuje. Rozhodnutie žalovaného podľa súdu prvého stupňa túto skutočnosť primeraným spôsobom odôvodňuje. Obsahuje hodnotenie doterajšej praxe žalobcu v Policajnom zbore s uvedením jeho disciplinárnych odmien a trestov, ako aj odôvodnenie ich vplyvu na prijaté rozhodnutie. Taktiež poukázal na nekritický a odmietavý postoj žalobcu k zisteniu vykonávania služby pod vplyvom alkoholu počas celého správneho a súdneho konania. Žalobca sa svojím postojom všemožne snažil spochybniť konanie a výsledky jeho dychových skúšok, svoje pochybenie si nepriznal a neľutoval. Výkonu služby pod vplyvom alkoholu sa dopustil pred svojimi podriadenými, ktorým mal byť vzorom v plnení služobných povinností, medzi ktoré bezpochyby patrí riadne vykonávanie štátnej

služby a to kdekkoľvek.

Následne konštatoval, že žalobca svojim konaním v rozpore s povinnosťami príslušníka Policajného zboru ako i s prisahou a rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky (napr. č. 6/1997, 2/2002, 18/2008) na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov Policajného zboru, s ktorými bol riadne oboznámený naplnil predpoklady na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Mal za to, že žalovaný v rámci svojej právomoci vyhodnotil konanie žalobcu v súlade s uvedenými právnymi predpismi. Jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby z dôvodu, že neplnil svedomite základné povinnosti, dôsledne nedodržiaval služobnú disciplínu. Požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka Policajného zboru k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho právneho postavenia ako aj z úloh, ktorými sa zúčastňuje na plnení funkcií štátu, a preto sa vyžaduje, aby tieto príkladne a striktné rešpektoval tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha. Bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ak by v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu napriek poučeniu a prijatým opatreniam.

O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca úspech v konaní nemal a žalovanému v správnom súdnom konaní podľa ustálenej judikatúry právo na náhradu trov konania neprináleží.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/148/2013-72 zo dňa 16. októbra 2015 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-27/2013 zo dňa 04. apríla 2013, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 4 zo dňa 09. januára 2013 a vec vráti správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Súdu prvého stupňa vyčítal, že žalobu zamietol, hoci sa nevysporiadal so všetkými žalobcom namietanými skutočnosťami, i keď išlo o podstatné námietky. Súčasne označil celý napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný.

Za najzávažnejšie pochybenie zo strany žalovaného, ako aj súdu prvého stupňa pokladal, že z odôvodnenia ich rozhodnutí nie je zrejmé, že sa zaoberali otázkami, ktoré sú nevyhnutné pre správne právne posúdenie veci, a to obsahom a rozsahom ujmy na dôležitých záujmoch spoločnosti v prípade ponechania žalobcu v služobnom pomere, a taktiež v čom videli zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy. Mal za to, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru je v zjavnom nepomere k žalobcom vykonanej práci, ako aj jeho čestným, statočným a disciplinovaným výkonom. Zdôraznil, že nikdy nebol disciplinárne potrestaný, nemal žiaden problém s požívaním alkoholických nápojov a vždy postupoval podľa platných právnych predpisov. Rozhodnutie žalovaného pokladal za neprimerane tvrdé a nespravodlivé. Namietal, že na riadne odôvodnenie rozhodnutia nepostačuje uviesť, že svedomitú plnenie povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je základnou povinnosťou každého príslušníka Policajného zboru, avšak bez ďalšieho odôvodnenia, v čom má konkrétne spočívať ujma na dôležitých záujmoch štátnej služby v prípade ponechania žalobcu v služobnom pomere. Zároveň dal do pozornosti, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie každé porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti naplňuje materiálne znaky skutkovej podstaty prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., ale len také, ktoré je nad rámec a vymyká sa z bežného alebo hrubého porušenia pri súčasnom splnení podmienky, že ponechanie takéhoto policajta by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Rovnako tak poukázal na stanovisko príslušného odborového orgánu - stanovisko č. PPZ-HCP-BA1-2012/012046-44 zo dňa 20. decembra 2012, z ktorého vyplýva, že neodporúča prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Súčasne sa v stanovisku uvádza, čo všetko je potrebné zohľadniť a vyhodnotiť pri tak závažnom mimoriadnom disciplinárnom opatrení, ako je prepustenie zo služobného pomeru, s dôrazom na skutočnosť, že je potrebné zvážiť a odôvodniť, prečo je takýto postup primeraný. Tvrdenia uvedené v preskúmaných administratívnych rozhodnutiach považoval žalobca za všeobecné, účelové, ktoré je možné použiť na akýkoľvek prípad, nezohľadňujúce konkrétne

skutočnosti v prípade žalobcu. Následne zdôraznil, že išlo o účasť na školení, kde pasívne sedel a nemohol nikoho ohroziť na živote a zdraví, a ani spôsobiť škodu na majetku alebo inú ujmu. V nadväznosti na uvedené poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/26/2011 zo dňa 20. júna 2012.

Súčasne poukázal aj na usmernenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie personálnych a sociálnych činností č. SPC-625/1-2005 zo dňa 04. novembra 2005 k prepusteniu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., v ktorom sa tiež konštatuje, že pri posudzovaní otázky možnosti ďalšieho pôsobenia policajta v služobnom pomere v Policajnom zbore je potrebné posudzovať a zohľadňovať aj predchádzajúce výsledky v jeho služobnej činnosti, záslužné činy, odmeny, ale aj disciplinárne previnenia, zvlášť pri konaniach v súvislosti s požívaním alkoholu. Rovnako tak je potrebné preveriť a posúdiť, aké kroky už v tomto smere boli podniknuté, či už bol za alkohol riešený disciplinárne, výčitkou, pohovorom a pod., ako aj okolnosti možného pôsobenia na ostatných príslušníkov Policajného zboru a plnenie ich služobných povinností.

Následne na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/24/2014 zo dňa 27. novembra 2014, ako aj jeho rozhodnutie sp. zn. 5Sžo/47/2014 zo dňa 25. mája 2015, v ktorých vyslovil, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, prečo by prepustenie zo služobného pomeru bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ako základnej zákonnej podmienky takéhoto prepustenia, zakladá nezákonnosť takéhoto rozhodnutia a je dôvodom na jeho zrušenie.

Taktiež dal do pozornosti listinný dôkaz, označený ako Vrátenie návrhu na prepustenie zo služobného pomeru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-HCP-VO-2015/008726-004 zo dňa 21. augusta 2015, na ktorý podľa žalobcu súd prvého stupňa neprihliadol.

Rovnako tak videl pochybenie žalovaného aj v tom, že sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia nevysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami vo vzťahu k zisteniu skutkového stavu správnym orgánom, ktorou vadou podľa žalobcu trpí aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Zároveň namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, že vykonanou skúškou bolo u žalobcu dňa 20. novembra 2012 v čase o 11.20 h. zistené 0,48 mg/l v prepočte 1,00 promile alkoholu v dychu a opakovanou skúškou v čase o 12,25 h. 0,41 mg/l v prepočte 0,85 promile, ktorý záver pokladal za nepravdivý z dôvodu, že nebol dodržaný zákonný a interný postup pracovníkov sekcie kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v zmysle nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 82/2011 o vykonávaní neplánovaných a operatívnych kontrol, konkrétne jeho čl. 7 ods. 2 písm. a/, b/, pričom zdôraznil, že údaj nameranej hodnoty sa nikdy nezhodoval so skutočne nameranou hodnotou, keď tento bol na zázname o dychovej skúške jasne prepísaný, ako aj čas vykonávania dychovej skúšky.

Ohľadom znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Y. A., PhD. namietal, že tento bol síce „povinne odcitovaný“, ale žalovaný sa ním nezaoberal a v konaní sa naň hľadelo ako na nulitný, hoci jeho výsledky jasne poukazujú na nulovú hodnotu alkoholu v dychu v inkriminovaný čas.

V závere odvolania uviedol, že správny orgán prvého stupňa už pri vydávaní personálneho rozkazu nezistil presne a úplne skutkový stav vecí, potrebný pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie, a za týmto účelom nevykonal všetky úkony, ktoré vykonať mal a bol povinný, a ktoré by jednoznačne prispeli k zisteniu skutočného stavu vecí, pričom tieto nedostatky v dokazovaní, ani v rámci odvolacieho konania neboli odstránené nadriadeným správnym orgánom. Súdu prvého stupňa vyčítal, že sa v podstate iba stotožnil so závermi žalovaného s odôvodnením, že jediným hodnoverným dôkazom sú výsledky dychových skúšok, avšak opäť bez bližšieho vysporiadania sa so vznesenými námietkami žalobcu.

Dňa 07. novembra 2016 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie označené ako Návrh na vykonanie dokazovania, v ktorom žalobca navrhol, aby si odvolací súd vyžiadal kópiu Zápisnice o výsluchu

žalobcu zo dňa 23. septembra 2016 v trestnej veci obvineného JUDr. U. Y. pre zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona vedenej na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, Národnou kriminálnou agentúrou, národnou protizločineckou jednotkou, expozitúra Stred v Banskej Bystrici pod č. 123/NKA-PZ-ST-2015, ako aj kópie vyhodnotených záznamov na základe použitia informačno-technických prostriedkov na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie - konkrétne záznamov WhatsUp textovej komunikácie medzi osobami L. L. a V. Y..

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/148/2013-72 zo dňa 16. októbra 2015 ako vecne správny potvrdil, nakoľko podľa žalovaného bol vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj v dostatočnom rozsahu odôvodnený. Zároveň mal za to, že prvostupňový súd sa v napadnutom rozsudku dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Zastával názor, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok zrušenie napadnutého rozsudku, ale iba opakuje tvrdenie o nesprávne zistenom skutkovom stave. Zároveň uviedol, že sa pridrižiava svojho písomného stanoviska k podanej žalobe č. KM-OPS1-S-244/2013 zo dňa 08. júla 2013.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu index ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP). Ako už bolo uvedené, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právny názor napr. ÚS SR č.k. II. ÚS 127/07-21, NS SR napr. č.k. 6Sžo/84/2007, č.k. 6Sžo/98/2008, č.k. 1Sžo/33/2008, č.k. 2Sžo/5/2009, č.k. 8Sžo/547/2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom

chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 1 a 2 OSP).

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 246c ods. 1 OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície, občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z.z. je policajt povinný v štátnej službe a aj mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Podľa § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, požívatinu a liečivá, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky, na miestach výkonu štátnej služby a to v dobe výkonu štátnej služby ani mimo týchto miest, nenastupovať pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby a dodržiavať ustanovený zákaz fajčenia na miestach, kde sa vykonáva štátna služba, ak si to vyžaduje dôležitý záujem štátnej služby, minister môže povoliť používanie alkoholu, požívatin a liečiv obsahujúcich alkohol.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. sa policajt prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 20. novembra 2012 pri výkone operatívnej kontroly v rekreačnom zariadení C. počas školenia príslušníkov Policajného zboru, za účelom overenia telefonického oznámenia, bol žalobca podrobený dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu s

pozitívnym výsledkom. Uvedené osvedčuje písomný materiál sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SKIS-KO-SKVSS-K-272-13/2012, ktorého obsahom je i úradný záznam pracovníkov tohto útvaru z vykonanej operatívnej kontroly zo dňa 20. novembra 2012, v ktorom úradnom zázname je popísaný priebeh a výsledky vykonanej kontroly za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v dychu kontrolovaných osôb i samotný záznam č. p.: SKIS-KO-SKVSS-K-272-30/2012 zo dňa 12. decembra 2012.

Žalobca počas výkonu služby v rekreačnom zariadení C., t.j. počas školenia školiteľov pre policajtov v rámci vzdelávania príslušníkov Policajného zboru, bol podrobený pracovníkmi odboru sťažností a kontroly výkonu štátnej služby Úradu kontroly, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov a v čase o 11:20 h. bolo u neho zistené 0,48 mg/l - v prepočte 1,00 promile alkoholu v dychu a opakovanou skúškou v čase o 12:25 h. 0,41 mg/l - v prepočte 0,85 promile. Dychová skúška sa uskutočnila pomocou analyzátoru dychu Alco-sensor IV CM (výrobné číslo 075390 s dobou platnosti do 29. marca 2013). Ďalej bolo zaistené aj odborné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ-KEU-BA-EXP-2012/17627 zo dňa 13. decembra 2012, v ktorom je uvedené, že spätným prepočtom bola stanovená spätná koncentrácia etanolu v krvi na hodnotu 1,23g/kg, ktorá zodpovedá času o 9:00 h. dňa 20. novembra 2012.

Žalobca počas personálneho konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by vyvrátil závery dychovej skúšky a závery vykonanej kontroly. Na základe takto osvedčeného skutkového stavu dňa 09. januára 2013 Minister vnútra Slovenskej republiky vydal Personálny rozkaz č. 4, ktorým podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustil žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent špecialista Oddelenia hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Personálne rozhodnutie bolo vopred prerokované s Odborovým zväzom polície Slovenskej republiky, Základná organizácia č. 8/61 Útvaru policajného zaistenia Policajného zboru pre cudzincov Medveďov podľa § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. Personálny rozkaz je odôvodnený porušením služobných povinností a služobnej prísahy žalobcom dňa 20. novembra 2012 s tým, že tento vykonával službu pod vplyvom alkoholických nápojov, čo bolo preukázané aj výsledkami opakovanej dychovej skúšky na zistenie alkoholu. Uvedený skutkový stav bol šetrený nadriadeným menovaného.

Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava ako dôkazy v zmysle § 238 zákona č. 73/1998 Z.z. využilo výsledky šetrenia, najmä materiál Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SKIS-KO-SKVSS-K-272-13/2012. Obsahom spisu je aj úradný záznam pracovníkov útvaru mjr. Mgr. R. S., mjr. Mgr. X. S. a mjr. JUDr. C. J. z vykonanej operatívnej kontroly dňa 20. novembra 2012 a príslušné výstupy o vykonaní dychových skúšok zo dňa 20. novembra 2012 jednoznačne osvedčujúce konanie žalobcu. Súčasťou administratívneho spisu je i záznam o preškolení žalobcu s rozkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002, v znení rozkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 o úlohách na zamedzenie protiprávneho konania príslušníkov Policajného zboru v súvislosti s požívaním alkoholu alebo iných návykových látok, s Nariadením Ministra vnútra č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka Policajného zboru.

Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadený o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru žalobcu upovedomil písomnosťou č. p.: PPZ-HCP-BA1-2012/012046-007 zo dňa 27. novembra 2012. K uvedenému sa žalobca vyjadril, avšak ničím nebolo spochybnené, že alkoholické nápoje požil.

O podanom rozklade, ktorého dôvody sú prakticky totožné so žalobnými námietkami, rozhodol žalovaný dňa 04. apríla 2013 rozhodnutím č. p.: SLV-PS-PK-27/2013 tak, že rozklad ako nedôvodný zamietol a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd v danej veci rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/148/2013-72 zo dňa 16. októbra 2015, ktorým krajský súd žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po oboznámení sa s obsahom súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu.

Policajt je povinný plniť svedomito úlohy, ktoré sú mu uložené Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi a ďalšími právnymi predpismi, ako aj úlohy, uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných predpisov. Počas výkonu služby sa má príslušník Policajného zboru správať v zmysle zákonných ustanovení a interných predpisov Policajného zboru. Žalobca bol oboznámený s rozkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 o úlohách na zamedzenie protiprávneho konania príslušníkov Policajného zboru v súvislosti s požívaním alkoholu alebo iných návykových látok, s Nariadením Ministra vnútra č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka Policajného zboru. Napriek tomu bolo v konaní preukázané, že žalobca konal v rozpore s uvedenými predpismi, požil alkoholické nápoje a dopustil sa porušenia svojich služobných povinností podľa § 48 ods. 3 písm. g/, § 136 písm. d/ a § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Odvolací súd nemohol za dôvodnú pokladať odvoláciu námietku žalobcu, spočívajúcu v poukaze na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/24/2014 zo dňa 27. novembra 2014 a sp. zn. 5Sžo/47/2014 zo dňa 25. mája 2015. Predmetné rozhodnutia totiž nie je možné aplikovať na prejednávanú vec, nakoľko vo vyššie uvedených veciach Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel v oboch prípadoch k totožnému záveru, že rozhodnutia preskúmané v daných konaniach trpia vadou nedostatočného odôvodnenia, a to vo vzťahu k otázke, z akého dôvodu by prepustenie zo služobného pomeru bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pričom táto predstavuje základnú zákonnú podmienku takéhoto prepustenia. V prejednáwanej veci však odvolací súd dospel k rozdielnym zisteniam, keď ku pochybeniam vyčítaným žalovanému vo vyššie uvedených prípadoch, nedošlo v tejto veci.

Rovnako tak v danom prípade nebola opodstatnená ani námietka žalobcu, v ktorej odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/26/2011 zo dňa 20. júna 2012, v ktorej veci vyslovil, že bolo potrebné zrušiť preskúmané rozhodnutie žalovaného, keď v danom prípade dôsledne neskúmal intenzitu preukázaného porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti a neprihliadol na osobu policajta a jeho doterajšie hodnotenia, na funkciu, ktorú zastával a jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh. Taktiež žalovanému vyčítal, že neprihliadol na preukázanú mieru zavinenia, ako ani na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností. V prejednáwanej veci však nie je možné aplikovať ani tieto závery a nejde o obdobnú situáciu, nakoľko vytýkané pochybenia v postupe žalovaného nenastali a tento dôsledne skúmal splnenie zákonných predpokladov prepustenia policajta zo služobného pomeru a vyslovené závery aj riadne odôvodnil, reagujúc na všetky podstatné námietky žalobcu.

Vo vzťahu k návrhu žalobcu zo dňa 07. novembra 2016 odvolací súd uvádza, že tomuto nemohol vyhovieť, nakoľko súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho

orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku [upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP)] je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 OSP rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a teda rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/148/2013-72 zo dňa 16. októbra 2015 potvrdil ako vecne a právne správny.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, tak že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.